

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Krzysztof Bolesta - Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Szymon Byliński Dyrektor Departament Elektromobilności i Gospodarki Wodorowej mail: szymon.bylinski@klimat.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 22.05.2024 r.</p> <p>Źródło: Polska Strategia Wodorowa do roku 2030 z perspektywą do roku 2040 (PSW)</p> <p>Nr w wykazie prac UD36</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

KONTEKST REGULACJI

Celem regulacji jest rozwiązanie problemu polegającego na braku regulacji dla sektora wodoru, którego skutkiem jest ograniczenie w rozwoju rynku wodoru oraz niepewność inwestycyjna.

W ostatnim czasie obserwuje się wzmożone zainteresowanie wykorzystaniem technologii wodorowych. Wynika to ze znacznego spadku cen technologii energetyki odnawialnej, możliwości konkurencyjnej cenowo produkcji wodoru w elektrowniach jądrowych, postępu technicznego, w tym badań nad produkcją wodoru w reaktorach wysokotemperaturowych oraz polityki klimatyczno-energetycznej ukierunkowanej na przeciwdziałanie negatywnym skutkom zmian klimatu. Wodór został uznany za jeden z priorytetów realizacji Europejskiego Zielonego Ładu, którego głównym celem jest osiągnięcie neutralności klimatycznej Europy do 2050 r. Podkreślenie znaczenia roli wodoru w transformacji energetycznej wynika z jego wszechstronnych właściwości. Może on stanowić surowiec, paliwo, nośnik lub magazyn energii i znajduje szerokie zastosowanie w sektorach energii, transportu i przemyśle.

Mając to na uwadze, Komisja Europejska w lipcu 2020 r. opublikowała **Strategię w zakresie wodoru na rzecz Europy neutralnej dla klimatu**¹ (dalej jako: Strategia Wodorowa UE), która wyznacza strategiczne ramy wdrażania europejskiej gospodarki wodorowej. Obecnie mniej niż 4% produkcji wodoru odbywa się w sposób bezemisyjny. Na gruncie Strategii Wodorowej UE za wodór odnawialny został uznany wodór wytwarzany w drodze elektrolizy wody, do której została wykorzystana energia elektryczna ze źródeł odnawialnych. Wodór odnawialny może być wytwarzany również w procesie reformingu biogazu lub biochemicznego przekształcania biomasy, pod warunkiem spełniania wymogów zrównoważonego rozwoju. Emisje gazów cieplarnianych w cyklu życia związanym z produkcją wodoru odnawialnego są bliskie zeru. Z kolei za wodór niskoemisyjny uznano wodór wytwarzany z paliw kopalnych przy zastosowaniu technologii wychwytywania CO₂ oraz wodór powstały w procesie elektrolizy wody ze znacznym ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia. Za wodór niskoemisyjny uznaje się wodór, który spełnia wymóg dotyczący progu redukcji emisji na poziomie 73,4% w porównaniu z wartością odpowiednika kopalnego dla paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego.

Priorytetem Komisji Europejskiej jest wdrożenie technologii produkcji wodoru odnawialnego na szeroką skalę, z zachowaniem okresu przejściowego, podczas którego akceptowana będzie produkcja niskoemisyjnego wodoru, pod warunkiem zastosowania technologii ograniczających emisyjność.

Plany Komisji Europejskiej przewidują wdrażanie europejskiej gospodarki wodorowej w następujących fazach:

1. Faza I (2020 – 2024): instalacja zasilanych energią z OZE elektrolizerów o mocy co najmniej 6 GW. W tej fazie popyt na wodór będzie zaspokajany przede wszystkim poprzez produkcję lokalną oraz dzięki mieszanemu wodoru z gazem ziemnym.
2. Faza II (2025 – 2030): uczynienie z wodoru części zintegrowanego systemu energetycznego oraz osiągnięcie 40 GW mocy elektrolizerów zasilanych z OZE. Podczas realizacji tej fazy przewidywane jest pojawienie się zapotrzebowania na unijną infrastrukturę logistyczną, co spowoduje konieczność zaplanowania podstaw paneuropejskiej sieci oraz stworzenie sieci stacji tankowania wodoru. Sieci gazowe zostaną częściowo przekształcone na potrzeby transportu wodoru.

¹ COM (2020) 301 final.

3. Faza III (2030 – 2050): osiągnięcie dojrzałości technologii wodoru odnawialnego.

W ramach negocjacji projektu RED III, państwa sprzyjające rozwojowi wytwarzania energii w elektrowniach jądrowych domagały się uwzględnienia w rewizji pakietu gazowego wodoru wytwarzanego w elektrowniach jądrowych. W rezultacie Komisja oficjalnie potwierdziła, że również inne niż odnawialne źródła energii wolne od paliw kopalnych przyczyniają się do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. w przypadku państw członkowskich, które zdecydują się polegać na takich źródłach energii. Ponadto, w ramach rewizji pakietu gazowego uwzględniono także gazy odnawialne oraz niskoemisyjne. Mając na względzie planowane w Polsce inwestycje jądrowe oraz utworzenie w listopadzie ubiegłego roku Sojuszu Przemysłowego na rzecz SMR, niezwykle ważne jest uwzględnienie w dokumentach strategicznych i legislacyjnych UE wodoru wytwarzanego w elektrowniach jądrowych, który jest uwzględniany w przedmiotowym projekcie jako wodór niskoemisyjny.

W odpowiedzi na plany ogłoszone przez Komisję Europejską, w Polsce podjęto prace mające na celu wdrożenie polskiej gałęzi gospodarki wodorowej. W dniu 2 listopada 2021 r. Rada Ministrów przyjęła **Polską Strategię Wodorową do roku 2030 z perspektywą do roku 2040 (PSW)**. Dokument wyznacza strategiczne ramy wdrażania gospodarki wodorowej w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem wykorzystania niskoemisyjnego i odnawialnego wodoru w energetyce, ciepłownictwie, transporcie oraz przemyśle. PSW określa 6 celów:

1. Cel 1 – Wdrożenie technologii wodorowych w energetyce i ciepłownictwie;
2. Cel 2 – Wykorzystanie wodoru jako paliwa alternatywnego w transporcie;
3. Cel 3 – Wsparcie dekarbonizacji przemysłu;
4. Cel 4 – Produkcja wodoru w nowych instalacjach;
5. Cel 5 – Sprawny i bezpieczny przesył, dystrybucja i magazynowanie wodoru;
6. Cel 6 – Stworzenie stabilnego otoczenia regulacyjnego.

Postęp w realizacji celów PSW będzie monitorowany w oparciu o poniższe wskaźniki dla roku 2025 oraz 2030:

Nazwa wskaźnika	Jednostka miary	Wartość w roku 2025	Wartość w roku 2030
Zainstalowana moc instalacji produkcji niskoemisyjnego i odnawialnego wodoru	MW	50	2000
Liczba autobusów wodorowych	szt.	100 – 250	800 – 1000
Liczba dolin wodorowych	szt.	<5	5
Liczba stacji tankowania wodoru	szt.	32	>32

PSW wpisuje się w działania przedstawione w **Polityce energetycznej Polski do 2040 r. (PEP2040)**.

Obowiązujące aktualnie przepisy prawa krajowego nie odpowiadają na potrzeby związane ze skutecznym wdrażaniem założeń PSW oraz wynikające z dynamicznie rozwijającego się rynku wodoru w Europie i na świecie. Polska obecnie jest trzecim w Europie oraz piątym na świecie największym producentem wodoru. Produkcja wodoru odbywa się jednak niemal wyłącznie z wykorzystaniem paliw kopalnych na potrzeby własne przedsiębiorstw. Zachowanie istotnej pozycji europejskiego producenta wodoru oraz utrzymanie konkurencyjności polskiej gospodarki wymaga uregulowania zagadnień związanych z pełnym łańcuchem wartości gospodarki wodorowej w polskim porządku prawnym. Istotny wpływ na kształt polskich regulacji będzie miała rewizja przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE (Dyrektywa Gazowa UE), która została opublikowana w grudniu 2021 r. oraz projekt rewizji Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005. W grudniu 2021 roku Komisja Europejska przedstawiła pakiet rozwiązań mających na celu dekarbonizację rynku gazu UE poprzez ułatwienie wykorzystania odnawialnych i niskoemisyjnych gazów, w tym wodoru, oraz zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego kontynentu, zwany umownie „nowym pakietem gazowym”, „rewizją III pakietu gazowego”. W listopadzie 2023 r. osiągnięto wstępne porozumienie pomiędzy Radą a Parlamentem UE w zakresie założeń rewizji III pakietu gazowego, w tym kompleksowe ramy legislacyjne dla unijnego rynku wodoru.

Nowy pakiet gazowy kładzie silny nacisk na regulację i budowę konkurencyjnego rynku wodoru do 2030 roku. Wprowadza nie tylko definicję gazów odnawialnych i gazów niskoemisyjnych oraz unijny system certyfikacji gazów niskoemisyjnych, ale także proponuje kompleksowe uregulowanie rynku wodoru. W tym celu wprowadza m.in. podstawowe definicje z punktu widzenia tego rynku jak m.in. system wodorowy, sieć wodorowa, transport wodoru oraz definicje działających na nim operatorów m.in. operatora sieci przesyłowej wodorowej, operatora sieci dystrybucyjnej wodorowej, operatora systemu magazynowania wodoru,

Zakłada on także powołanie „Europejskiej sieci operatorów sieci wodorowych” (ENNOH), na wzór istniejącej ENTSOG, zrzeszającej operatorów sieci gazowych, czy ENTSO-E, zrzeszającej operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej. Nowy pakiet gazowy reguluje również m.in. rozdział operatorów systemu wodorowego, tworzenie planów rozwoju sieci wodorowej oraz zasady dostępu stron trzecich do sieci.

Zarówno Polska Strategia Wodorowa do roku 2030 z perspektywą do roku 2040 (PSW), jak i opis kamienia milowego B17G w ramach KPO nakładają na wnioskodawcę obowiązek utworzenia ram prawnych dla rynku wodoru. Projekt nie ma na celu implementacji rewizji III pakietu gazowego, jednak przyjęte w projekcie założenia są w znacznym stopniu zgodne z rozwiązaniami zaproponowanymi przez Komisję Europejską w rewizji III pakietu gazowego. Tym samym wejście w życie niniejszej ustawy nie będzie obarczone ryzykiem jej sprzeczności z projektowanym prawem unijnym w obszarze wodoru, lecz już na obecnym etapie (przed formalną implementacją pakietu) zachowa z nim w znacznym mierze spójność, co będzie kluczowe dla operujących w tym obszarze inwestorów.

ROZWIĄZYWANE PROBLEMY

Projekt ustawy jest elementem Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności (kamieniem milowym). Projekt ustawy zaplanowano w ramach reformy B2.1. *Poprawa warunków dla rozwoju technologii wodorowych oraz innych gazów zdekarbonizowanych*, której celem jest rozwój rynku odnawialnego i niskoemisyjnego wodoru i innych paliw alternatywnych oraz ich wykorzystania na rzecz osiągnięcia neutralności klimatycznej i wzmocnienia konkurencyjności polskiej gospodarki. Projekt ustawy stanowi realizację kamienia milowego (reformy) oznaczonego nr B17G *Wejście w życie przepisów ustanawiających ramy prawne dla wodoru*. Realizacja tego kamienia milowego pierwotnie została zaplanowana w IV kwartale 2023 r.

1. Brak regulacji dla wodoru

W obecnym stanie prawnym infrastruktura sieciowa przeznaczona do transportu czystego wodoru nie jest objęta zakresem Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE. Uregulowany został jedynie wodór domieszkowany do gazu ziemnego i transportowany sieciami gazu ziemnego.

Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 1385, z późn. zm.) szerzej definiuje paliwa gazowe niż wskazana dyrektywa. Definicja paliw gazowych obejmuje swoją treścią gaz ziemny wysokometanowy lub zaazotowany, w tym skroplony gaz ziemny oraz propan-butan lub inne rodzaje gazu palnego, dostarczane za pomocą sieci gazowej. Na bazie niniejszej definicji należy uznać, że wodór spełnia kryteria uznania za inne rodzaje gazu palnego, jednak pod warunkiem dostarczania go za pomocą sieci gazowej. W konsekwencji oznacza to, że zasady regulujące funkcjonowanie rynku gazu ziemnego takie jak unbundling czy zasada dostępu stron trzecich, dotyczą sytuacji, w której wodór jest domieszkowany do metanu i przesyłany siecią gazową.

Taka konstrukcja definicji nie pozwala uwzględnić szerokich zastosowań wodoru jako surowca, nośnika oraz magazynu energii, jeżeli nie jest on transportowany siecią gazową. W związku z powyższym proponuje się uregulowanie kwestii związanych z wykorzystaniem wodoru poza sieciami gazowymi.

Ponadto, brakuje obecnie kompleksowej siatki definicyjnej, która wyróżniałaby poszczególne rodzaje wodoru, wskazując przy tym jak dany wodór ma być wytwarzany oraz uwzględniając kryteria emisyjności danego rodzaju wodoru, szczególnie w kontekście założeń pakietu wodorowo-gazowego.

2. Brak ram prawnych uwzględniających międzysektorowe możliwości wykorzystania wodoru

Właściwości wodoru pozwalają na jego wykorzystanie jako paliwa gazowego, w tym w transporcie, magazynu energii oraz surowca w procesach przemysłowych. Wodór domieszkowany do gazu ziemnego i przesyłany sieciami gazowymi podlega reżimowi regulacyjnemu dla paliw gazowych. Aktualne przepisy nie odnoszą się jednak do sytuacji, w której wytwarzany wodór znajduje zastosowanie poza siecią gazową w innych sektorach gospodarki. Brak jest też szczegółowych regulacji w zakresie magazynowania energii w postaci wodoru.

W obecnym stanie prawnym możliwości angażowania się operatorów systemów gazowych i elektroenergetycznych w aktywności niezwiązane ściśle z realizacją ich zadań operatorskich są znacząco ograniczone. Obowiązujące przepisy jednoznacznie rozdzielają działalność sieciową operatorów od działalności w zakresie wytwarzania lub dostaw paliw gazowych i energii elektrycznej. Z kolei operator systemu magazynowania, będącego częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, pozostaje niezależny od innych działalności niezwiązanych z magazynowaniem, przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych. Niemożliwe jest zatem prowadzenie działalności przez operatorów systemów zarówno w sektorze paliw gazowych i energii elektrycznej. W przypadku magazynowania wodoru nie jest do końca jasne kiedy podlega on przepisom z zakresu magazynowania paliw gazowych, a kiedy magazynowania energii elektrycznej.

W kontekście gospodarki wodorowej istotne znaczenie będą miały technologie Power-to-X, umożliwiające konwersję energii oraz jej magazynowanie w innych formach. Przyłączona do sieci instalacja Power-to-Gas (P2G) z punktu widzenia operatora systemu gazowego będzie stanowiła punkt wejścia ze źródła, w związku z czym przyłączenie tej instalacji do sieci wymagać będzie uzyskania przez ubiegający się podmiot warunków przyłączenia, następnie zawarcia umowy o przyłączenie i uiszczenia opłaty przyłączeniowej w wysokości 100%. Z kolei z punktu widzenia operatora systemu elektroenergetycznego instalacja P2G będzie stanowiła punkt wyjścia z sieci elektroenergetycznej, w związku z czym nie będzie uznawana za integralną część tej sieci.

Operatorzy systemu wodorowego i operatorzy systemu magazynowania wodoru będą dysponowali ograniczonym kapitałem względem już rozwiniętego sektora gazu ziemnego na początkowym etapie tworzenia się gospodarki wodorowej. Należy tym samym wykorzystać możliwości sektora gazu ziemnego, by zwiększyć potencjał rozwojowy polskiej gospodarki wodorowej. Operatorzy systemów dystrybucyjnych wodorowych mogliby wykorzystać potencjał inwestycyjny operatorów sektora gazowego, by umożliwić szybki rozwój rynku wodoru. Ważne jest także powiązanie operatora systemu przesyłowego wodoru z operatorem systemu przesyłowego gazu ziemnego, by wykorzystać doświadczenie i potencjał sektora gazu ziemnego. Ze względu na podobną specyfikę należy umożliwić również działalność operatorów systemu magazynowania gazu ziemnego jako operatorów systemu magazynowania wodoru na początkowym etapie wykorzystania tego paliwa w Polsce.

Uzasadniony jest zatem przegląd i opracowanie przepisów uwzględniających możliwość podejmowania działań przez obecnych operatorów systemów o charakterze międzysektorowym, z uwzględnieniem stopnia rozwoju gospodarki wodorowej w Polsce, zachowując odpowiedni zakres niezależności operatorów. Podejmowana działalność inwestycyjna w sektorze wodorowym powinna korzystać ze szczególnych rozwiązań pozwalających na wykorzystanie możliwości obecnych operatorów systemów w celu pobudzenia rozwoju operatorów systemów wodorowych.

3. Brak przepisów technicznych na potrzeby gospodarki wodorowej (w tym w zakresie stosowania nadzoru technicznego)

W najbliższym czasie wodór będzie dystrybuowany z wykorzystaniem transportu kołowego (np. bateriowozy) i kolejowego (cysterny) oraz na stacjach wodoru. Załącznik 5. do Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) klasyfikuje wodór jako jeden z towarów niebezpiecznych podlegających reżimowi umowy. W Polsce kwestie przewozu wodoru reguluje ponadto ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2147 z późn. zm.).

W kolejnych etapach rozwoju rynku powinna rozpocząć się jednak dystrybucja wodoru za pomocą sieci gazowej, po uprzednim zbadaniu możliwości polskich gazociągów do przesyłu mieszanki wodoru z gazem. Zgodnie z treścią PEP2040 jako cel stymulujący w tym obszarze wskazano osiągnięcie do 2030 r. zdolności transportu sieciami gazowymi mieszaniny zawierającej ok. 10% gazów innych niż ziemny (gazy zdekarbonizowane: biometan, wodór). Z kolei budowa rurociągów wodorowych nastąpi w momencie powstania odpowiedniego popytu na wodór, co przewiduje się dopiero w roku 2035 i latach kolejnych.

Decydujące w tym względzie będzie jednak m.in. tempo rozwoju technologii wodorowych, konkurencja innych niskoemisyjnych technologii oraz dalszy rozwój tzw. dolin wodorowych. Można jednak zaobserwować w Europie od 2020 roku proces rozwoju dedykowanej infrastruktury wodorowej oraz perspektywę jej dynamicznej rozbudowy. Świadczą o tym chociażby plany przedstawione przez inicjatywę **European Hydrogen Backbone**, w której europejskie firmy (w tym krajowa spółka Gaz System S.A.) współpracują w celu zaplanowania paneuropejskiej, dedykowanej infrastruktury do transportu wodoru obejmującej 21 europejskich krajów (w tym Polskę) do 2040 roku. W przypadku naszego kraju prognozuje się powstanie do tej daty, nie tylko wskazanej w PSW autostrady wodorowej północ – południe, ale całej sieci wodorowej, w tym połączeń międzysystemowych z Niemcami, Ukrainą, Danią (przez Baltic Pipe) i ewentualnie z krajami bałtyckimi przez Litwę. W listopadzie 2023 r. transgraniczny korytarz wodorowy, zgłoszony przez Gaz-System i operatorów systemów przesyłowych z Finlandii, państw bałtyckich i Niemiec, otrzymał status projektu będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania w sektorze energetycznym (PCI).

Niezbędne jest również dookreślenie zasad odnoszących się do urządzeń służących do napełniania i opróżniania pod ciśnieniem towarów gazowych z domieszką wodoru oraz czystego wodoru, które uwzględniałyby wpływ wodoru na infrastrukturę. Obecne przepisy z zakresu nadzoru technicznego nie uwzględniają również warunków technicznych dla projektowania, wytwarzania, naprawy, modernizacji, eksploatacji czy likwidacji dedykowanych rurociągów wodorowych. Pomimo iż ich budowa planowana jest w Polsce dopiero w kolejnych latach, dynamicznie rozwijający się rynek wodoru może doprowadzić do przyspieszenia ich budowy. Z tego względu należy już teraz rozpocząć pracę nad regulacjami ułatwiającymi ich powstawanie.

4. Konieczność sprecyzowania przepisów w zakresie oddziaływania i korzystania ze środowiska inwestycji wodorowych

Zapewnienie stabilnych dostaw paliwa wodorowego wymaga budowy odpowiedniej infrastruktury w postaci przyłączy i rurociągów wodorowych, instalacji magazynowania wodoru, nowych stacji wodoru wyposażonych w układy oczyszczania lub dobudowania jednostek oczyszczania wodoru do obecnych instalacji produkcyjnych. Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, z późn. zm.) nie odnoszą się wprost do wodoru w zakresie inwestycji mogących potencjalnie lub znacząco oddziaływać na środowisko. W tym zakresie przepisy te wymagają doprecyzowania, aby usunąć wątpliwości interpretacyjne. Z kolei w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54, z późn. zm.) brak przepisów, które wyłączałyby transport wodoru rurociągami z pojęcia zakładu stwarzającego zagrożenie występowania awarii przemysłowej.

5. Nieadekwatny poziom finansowania prac badawczo-rozwojowych w obszarze technologii wodorowych

Obecnie projekty z zakresu technologii wodorowych muszą konkurować o dofinansowanie z przedsięwzięciami z zakresu informatyki czy chemii, oraz innymi odległymi tematycznie zagadnieniami (tzw. otwarte konkursy na innowacje). Projekty z obszaru energetyki, w tym te dotyczące technologii wodorowych charakteryzuje długi okres zwrotu z inwestycji, co dodatkowo zniechęca inwestorów do przeznaczania prywatnych środków finansowych na działalność badawczo-rozwojową, szczególnie jeśli dotyczy ona projektów znajdujących się we wstępnej fazie realizacji, które nie gwarantują przyszłego zysku. Ponadto istnieją również inne rodzaje działalności badawczo-rozwojowej ukierunkowane na rozwój technologii wodorowych, które obecnie są finansowane w sposób niewystarczający, gdyż obecnie nie są wystarczająco dochodowe jak oczyszczanie wodoru, jego magazynowanie i transport. Projekty dotyczące działalności badawczo-rozwojowej w zakresie technologii wodorowych charakteryzują się wyższym poziomem ryzyka, jednakże jednocześnie posiadają strategiczny wymiar w zakresie zapewnienia energii elektrycznej i nośników energii.

6. Brak uproszczeń regulacyjnych

Rozwój rynku wodoru wymaga budowy instalacji do oczyszczania wodoru oraz sieci wodorowych. Brak jest obecnie wystarczających uproszczeń regulacyjnych w zakresie tworzenia tego rodzaju infrastruktury w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. Budowa i utrzymywanie instalacji i urządzeń służących do transportu wodoru lub magazynowania wodoru nie jest obecnie uznawana za cel publiczny.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

1. Realizacja KPO

Rekomendowanym rozwiązaniem są zmiany ustawowe. Nie ma możliwości realizacji celu (regulacja rynku wodoru) innymi metodami niż ustawa. Obszar regulacji jest materią ustawową. Ponadto KPO wymaga wprost, aby realizacja kamienia milowego B17G nastąpiła poprzez wejście w życie ustawy.

Zastosowane rozwiązanie legislacyjne realizują cele reformy B17G, tj. wprowadzają regulację działania rynku wodoru i infrastruktury wodorowej, a przez to wspierają upowszechnienie wodoru odnawialnego i niskoemisyjnego na rynku, a także zapewniają możliwość integracji produkcji wodoru z innymi rynkami energetycznymi oraz istniejącą i dedykowaną infrastrukturą. Zastosowane rozwiązanie zapewnia przewidywalność regulacyjną dla inwestorów, a ponadto, zgodność z Wytycznymi Technicznymi Dotyczącymi Zasady DNSH - Nie Czyni Znaczącej Szkodę (DNSH Technical Guidance, 2021/C 58/01) zapewniając m.in. nie mniej korzystne warunki stosowania i wprowadzania do obrotu wodoru odnawialnego niż warunki dla wodoru pochodzącego z innych źródeł. Przyjęte rozwiązanie legislacyjne jest zgodne ze Strategią wodorową UE, a więc zapewnia rozwój rynku odnawialnego i niskoemisyjnego wodoru oraz innych paliw alternatywnych i ich wykorzystanie na rzecz osiągnięcia neutralności klimatycznej, a także wzmacnia konkurencyjność polskiej gospodarki. W ramach reformy B17G zaplanowano zmianę wielu aktów prawnych, które usuną bariery rozwoju rynku wodoru oraz zachęcą do stopniowego zwiększania wykorzystania OZE dla potrzeb elektrolizy.

2. Wprowadzenie regulacji dla wodoru

Projektodawca zrezygnował z próby przyjęcia legalnej definicji wodoru, bowiem jest to pojęcie powszechnie znane, zarówno w języku potocznym jak i nauce. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego wodór to pierwiastek chemiczny o symbolu H i liczbie atomowej 1, najlżejszy z pierwiastków chemicznych, niemetal. W nauce wodór (H, łac. hydrogenium) opisuje się jako najprostszy pierwiastek chemiczny. Składa się z jednego protonu i jednego elektronu i rozpoczyna układ okresowy pierwiastków. Jest najlżejszym z pierwiastków, jego masa atomowa jest równa 1,00797, promień atomowy 79 pm a promień kowalencyjny 32 pm. Z kolei parametry jakościowe wodoru zostaną określone w rozporządzeniu wykonawczym

do ustawy.

Wprowadzono zatem regulacje uwzględniające szerokie zastosowanie wodoru, jako surowca, nośnika oraz magazynu energii, w przypadku, gdy nie jest on transportowany siecią gazową.

Niezależnie od powyższego projektodawca zaproponował następujące definicje dla poszczególnych rodzajów wodoru:

- (i) wodoru niskoemisyjnego;
- (ii) wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego;
- (iii) wodoru odnawialnego

- pozwoli to uregulować kwestie związane z wykorzystaniem wodoru poza sieciami gazowymi, da pewność regulacyjną inwestorom oraz będzie stanowić pozytywny wpływ na transparentność regulacji. Wprowadzone definicje pozwalają również na realizację kamienia milowego B17G, którego opis wymaga, aby przeprowadzona reforma miała na celu przede wszystkim rozwój wodoru odnawialnego lub wodoru wytwarzanego za pośrednictwem elektrolizerów.

Proponowane rozróżnienie wynika z treści PSW, w której określono m.in. wymagany ślad węglowy dla poszczególnych rodzajów wodoru oraz metod ich produkcji oraz opiera się na założeniach pakietu wodorowo-gazowego i spójności z zasadą DNSH - Nie Czyni Znaczącej Szkody (DNSH Technical Guidance, 2021/C 58/01).

3. Wprowadzenie ram prawnych uwzględniających międzysektorowe możliwości zastosowania wodoru, operatorzy systemu wodorowego

Projektowane przepisy mają na celu uregulowanie rynku wodoru jedynie w zakresie, w jakim nie będzie on transportowany siecią gazową. Transportowanie wodoru siecią gazową nadal będzie podlegało reżimowi regulacyjnemu dla paliw gazowych.

Projektodawca, biorąc pod uwagę realną perspektywę stworzenia w Polsce sieci wodorowych, opracował docelowe regulacje dla tego rodzaju infrastruktury. W tym celu w projekcie pojawiły się definicje: „sieci przesyłowej wodorowej” i „sieci dystrybucyjnej wodorowej”. Powstała również definicja „sieci wodorowej ograniczonej geograficznie” przeznaczona do transportu wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego, niskoemisyjnego lub odnawialnego, obejmującej swoim zasięgiem ograniczony geograficznie obszar przemysłowy lub handlowy. Definicja „sieci wodorowej ograniczonej geograficznie” obejmuje swoim zakresem także sieci wodorowe łączące instalacje OZE bezpośrednio z zakładami produkcji wodoru.

Projekt wprowadza definicję „instalacji magazynowej wodoru” oraz „małej instalacji magazynowej wodoru” celem magazynowania wodoru w dużych ilościach jak i na potrzeby lokalne. Z kolei wprowadzenie definicji „magazynowania energii” umożliwi utworzenie magazynu, łączącego w sobie magazyn energii elektrycznej i magazyn paliw gazowych. Wprowadzone pojęcia zapewniają zatem świadczenie usług przechowywania wodoru i możliwość wykorzystania go następnie z magazynu w transporcie czy przemyśle oraz zapewnia interoperacyjność obu systemów (elektroenergetycznego i gazowego) i tym samym wsparcie elastyczności systemu elektroenergetycznego.

Powyższe zmiany na rynku wodoru są w znacznym stopniu odpowiedzią na projekt rewizji III pakietu gazowego, który zakłada przede wszystkim wprowadzenie zbliżonych zasad funkcjonowania rynku wodoru jak dla gazu ziemnego. W szczególności kluczowe znaczenie dla jego uregulowania ma zasada rozdziału (tzw. unbundlingu), która polega na rozdzieleniu działalności wytwórczej lub obrotowej od działalności systemowej (tj. przesyłowej, dystrybucyjnej, magazynowej, skraplania gazu ziemnego, połączonej) oraz wybór odpowiedniego modelu rozdziału właścicielskiego dla rynku wodoru, zgodnego z treścią założeń w pakiecie, jak również ze strukturą rynku energetycznego w Polsce. Dlatego też przewiduje się powołanie w projekcie ustawy następujących instytucji:

- 1) **operatora systemu przesyłowego wodorowego** - zajmującego się przesyłaniem wodoru, odpowiedzialnego za ruch sieciowy w sieci przesyłowej wodorowej, bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tej sieci, eksploatację, konserwację, remonty oraz niezbędną rozbudowę sieci przesyłowej wodorowej, w tym połączeń z innymi systemami wodorowymi
 - 2) **operatora systemu dystrybucyjnego wodorowego** - zajmującego się dystrybucją wodoru, odpowiedzialnego za ruch sieciowy w sieci dystrybucyjnej wodorowej, bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tej sieci, eksploatację, konserwację, remonty oraz niezbędną rozbudowę sieci dystrybucyjnej wodorowej, w tym połączeń z innymi systemami wodorowymi
 - 3) **operatora systemu magazynowania wodoru** - zajmującego się magazynowaniem wodoru, odpowiedzialnego za eksploatację instalacji magazynowej wodoru
 - 4) **operatora systemu połączonego wodorowego** - zarządzającego sieciami połączonymi wodorowymi, w tym siecią przesyłową wodorową, siecią dystrybucyjną wodorową lub systemem magazynowania wodoru
 - 5) **operatora systemu połączonego gazowo-wodorowego** - zarządzającego przynajmniej jednym systemem gazowym oraz przynajmniej jedną siecią wodorową lub systemem magazynowania wodoru
- określając przy tym pełny zakres obowiązków i kompetencji każdego z operatorów, w tym stworzenie zasad certyfikacji i sposobu ich wyznaczania.

Modelem operatora zaproponowanym dla sieci przesyłowych wodorowych jest tzw. unbundling własnościowy. Rozdziela on działalność przesyłową od wytwarzania lub obrotu wodorem. Operatorem systemu przesyłowego wodorowego jest właściciel sieci przesyłowej. Projekt ustawy zakłada, że, analogicznie jak dla rynku gazu, będzie istnieć tylko jeden operator systemu przesyłowego wodorowego, którym ze względu na wczesne stadium rozwoju gospodarki wodorowej, będzie docelowo spółka zależna od jedyne systemu przesyłowego gazowego w Polsce. Operator systemu przesyłowego wodorowego nie będzie mógł wykonywać działalności w zakresie wytwarzania lub obrotu wodorem, gdyż umożliwienie takiej działalności operatorowi systemu przesyłowego wodorowego mogłoby sprzyjać praktykom naruszającym konkurencję na tworzącym się rynku.

Model operatora systemu dystrybucyjnego wodorowego zakłada unbundling prawny i organizacyjny względem wszystkich działalności poza dystrybucją, w tym gazu ziemnego. Zakłada on również działanie operatorów systemu dystrybucyjnego wodorowego w ramach przedsiębiorstwa energetycznego zintegrowanego pionowo.

System i instalacje wytwarzania wodoru wymagają certyfikacji pod kątem jego emisyjności i klasyfikacji (m.in. jako niskoemisyjny, odnawiany lub odnawialny pochodzenia niebiologicznego).

Ze względu na potrzebę wsparcia rozwoju gospodarki wodorowej oraz podobieństwa między rynkiem gazu i wodoru, w projekcie przedstawiono ułatwienia mające pozwolić na lepsze wykorzystanie istniejących możliwości sektora gazowego, aby umożliwić należyte wsparcie powstającej gospodarki wodorowej. W tym celu umożliwiono dystrybuowanie wodoru przez operatorów systemu dystrybucyjnego gazowego, a także wykorzystanie przez operatorów systemu dystrybucyjnego wodorowego środków trwałych posiadanych przez właścicieli sieci dystrybucyjnej gazowej, operatorów systemu dystrybucyjnego gazowego lub operatorów systemu dystrybucyjnego wodorowego znajdujących się w strukturach tego samego przedsiębiorstwa energetycznego zintegrowanego pionowo.

Z kolei dodana definicja „operatora systemu połączonego gazowo-wodorowego” umożliwi jak najszybsze rozpoczęcia rozwoju infrastruktury przesyłowej wodorowej na obszarze Polski. Przedstawione rozwiązanie umożliwi wykorzystanie istniejących możliwości infrastrukturalnych i finansowych istniejącego operatora systemu połączonego gazowego, co przyspieszy w sposób znaczący tempo rozwoju tworzącej się gospodarki wodorowej, dzięki wykorzystaniu aktywów gazowych w celach rozwoju infrastruktury przesyłowej wodorowej. Powiązanie sektora gazowego z wodorowym mogłoby jednakże doprowadzić do subsydiowania skrośnego, a przez to finansowania działalności gazowej środkami przeznaczonymi na wodór, toteż wprowadzono również normy zapobiegające przepływowi środków finansowych z sektora wodorowego do sektora gazowego.

Operator systemu przesyłowego wodorowego, operator systemu dystrybucyjnego wodorowego, operator systemu magazynowania wodoru, operator systemu połączonego gazowo-wodorowego w zakresie systemu wodorowego lub operator systemu połączonego wodorowego, stosując obiektywne i przejrzyste zasady zapewniające równe traktowanie użytkowników tego systemu oraz uwzględniając wymogi ochrony środowiska, będą odpowiedzialni za m.in.

- bezpieczeństwo dostaw wodoru poprzez zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonowania systemu wodorowego i realizację umów z użytkownikami tego systemu;
- eksploatację, konserwację i remonty sieci wodorowej, instalacji i urządzeń, wraz z połączeniami z innymi sieciami lub systemem wodorowym, w sposób gwarantujący niezawodność funkcjonowania systemu wodorowego;
- dostarczenie użytkownikom systemu wodorowego informacji niezbędnych do skutecznego dostępu do infrastruktury;
- świadczenie usług niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania systemu wodorowego;
- współpracę z innymi operatorami systemów wodorowych, systemów gazowych i elektroenergetycznych lub przedsiębiorstwami energetycznymi w celu niezawodnego i efektywnego funkcjonowania sieci lub systemu wodorowego, sieci gazowych i sieci elektroenergetycznych oraz skoordynowania ich rozwoju.

Operator systemu przesyłowego wodorowego, operator systemu połączonego gazowo-wodorowego w zakresie sieci przesyłowej wodorowej, operator systemu połączonego wodorowego w zakresie sieci przesyłowej wodorowej, stosując obiektywne i przejrzyste zasady zapewniające równe traktowanie użytkowników tej sieci lub systemów oraz uwzględniając wymogi ochrony środowiska, oprócz obowiązków wskazanych powyżej będą odpowiedzialni za m.in.

- prowadzenie ruchu sieciowego w sposób skoordynowany i efektywny z zachowaniem wymaganej niezawodności dostarczania wodoru;
- zarządzanie ograniczeniami systemowymi w sieci przesyłowej wodorowej.

Z kolei operator systemu dystrybucyjnego wodorowego, operator systemu połączonego gazowo-wodorowego w zakresie sieci dystrybucyjnej wodorowej lub systemu połączonego wodorowego w zakresie sieci dystrybucyjnej wodorowej, stosując obiektywne i przejrzyste zasady zapewniające równe traktowanie użytkowników tej sieci lub systemów oraz uwzględniając wymogi ochrony środowiska, oprócz obowiązków wskazanych powyżej, będą natomiast odpowiedzialni za m.in.

- prowadzenie ruchu sieciowego w sposób skoordynowany i efektywny z zachowaniem wymaganej niezawodności

dostarczania wodoru;

- zarządzanie ograniczeniami systemowymi w sieci dystrybucyjnej wodorowej;
- zapewnienie warunków dla realizacji umów sprzedaży wodoru zawartych przez odbiorców przyłączonych do sieci przez:
- udostępnianie odpowiednim użytkownikom systemu wodorowego danych dotyczących planowanego i rzeczywistego zużycia wodoru wyznaczonych na podstawie profili obciążenia dla uzgodnionych okresów rozliczeniowych,
- zamieszczanie na swoich stronach internetowych oraz udostępnianie do publicznego wglądu w swoich siedzibach: aktualnej listy sprzedawców wodoru, z którymi operator systemu dystrybucyjnego wodorowego, operator systemu połączonego gazowo-wodorowego lub operator systemu połączonego wodorowego zawarł umowy o świadczenie usług przesyłania wodoru oraz wzorców umów zawieranych z użytkownikami systemu wodorowego, w szczególności wzorców umów zawieranych z odbiorcami końcowymi oraz ze sprzedawcami wodoru.

Operator systemu magazynowania wodoru, operator systemu połączonego gazowo-wodorowego w zakresie systemu magazynowania wodoru lub systemu połączonego wodorowego w zakresie systemu magazynowania wodoru, stosując obiektywne i przejrzyste zasady zapewniające równe traktowanie użytkowników tych systemów oraz uwzględniając wymogi ochrony środowiska, będą odpowiedzialny za m.in.

- dysponowanie mocą instalacji magazynowej wodoru;
- eksploatację instalacji magazynowej wodoru w sposób zoptymalizowany, niepowodujący nieuzasadnionych kosztów po stronie użytkowników tego systemu;
- określanie mocy i jakości wodoru wprowadzanego do instalacji magazynowej wodoru oraz odbierania z tych instalacji przez użytkowników systemu oraz współpracę operatorską w tym zakresie, a także przekazywanie użytkownikom tego systemu i operatorom innych systemów odpowiednich danych;
- publikowanie informacji o wykorzystaniu instalacji magazynowej wodoru oraz o dostępnej zdolności systemu magazynowania wodoru;
- współpracę z innymi operatorami systemu wodorowego, systemów gazowych i elektroenergetycznych lub przedsiębiorstwami energetycznymi w celu niezawodnego i efektywnego funkcjonowania sieci lub systemu wodorowego, sieci gazowych i sieci elektroenergetycznych oraz skoordynowania ich rozwoju.

Planuje się w okresie przejściowym wprowadzenie przepisów regulujących udzielanie dostępu i podłączenia do sieci wodorowych w oparciu o indywidualne umowy (zasada negocjowanego dostępu). Dopiero w przypadku rozwoju sieci wodorowych planuje się wprowadzić zasady związane z regulowanym przepisami prawa dostępem stron trzecich. Jednocześnie, należy zaznaczyć, że ów okres został ściśle określony na podstawie regulacji zawartych w projekcie nowego Pakietu gazowego, w którym w stosunku do sieci wodorowych przewidziano docelowo regulowany model dostępu stron trzecich do sieci, przy czym do dnia 31 grudnia 2032 r. państwa członkowskie będą miały możliwość stosowania zasady negocjowanego dostępu stron trzecich.

Dodatkowo celem zapewnienia bezpieczeństwa eksploatacji będą opracowywane instrukcje dla sieci wodorowych i instalacji magazynowych wodoru obejmujące nie tylko kwestie bezpieczeństwa technicznego ale także należytej i jasno określonej współpracy użytkowników systemów wodorowych. Operator sieci wodorowej prowadzi rejestr instalacji magazynowych wodoru przyłączonych do jego sieci. Z kolei operator systemu przesyłowego wodorowego będzie zobowiązany do corocznego przedstawiania ministrowi właściwemu do spraw energii informacji o realizacji zadań w zakresie bezpieczeństwa funkcjonowania systemu wodorowego.

Nowelizacja przewiduje również ułatwienia w budowie infrastruktury wodorowej na wzór rozwiązań z ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2023 r. poz. 924, z późn. zm.). Jej pierwotna regulacja z 2009 r. odnosiła się do budowy terminalu LNG w Świnoujściu, niemniej jej późniejsze nowelizacje znacznie poszerzyły katalog inwestycji, mających przede wszystkim na celu szybszy proces gazyfikacji kraju. Wprowadzone na wzór regulacji dotyczących infrastruktury gazowej przepisów dla sieci wodorowych, znacznie uprościłyby procedury administracyjne dla realizacji tego rodzaju inwestycji, do czasu ukształtowania się rynku wodoru i stworzenia docelowych regulacji dla sieci wodorowych. Podążając zwykłym trybem administracyjnym inwestorzy borykaliby się bowiem z problemem terminowej i skutecznej realizacji prac projektowych oraz budowlanych, również ze względu na nowatorski charakter (w warunkach krajowych) niniejszych przedsięwzięć.

Podmioty, które w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy będą prowadziły działalność gospodarczą w zakresie magazynowania lub obrotu wodorem, która będzie wymagała uzyskania koncesji w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą, będą miały zapewniony okres przejściowy, w którym możliwe będzie wykonywanie ich działalności na dotychczasowych zasadach do czasu rozstrzygnięcia złożonego przez nie wniosku o udzielenie koncesji na wykonywaną działalność gospodarczą przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Poza obowiązkiem koncesyjnym do obowiązków Prezesa URE będzie należało też m.in.

- postępowania wyznaczeniowe (pod ściśle określonymi warunkami) dla operatora systemu połączonego gazowo-wodorowego, operatora systemu połączonego gazowo-wodorowego, operatora systemu przesyłowego wodorowego, operatora systemu dystrybucyjnego wodorowego, operatora systemu magazynowania wodoru lub operatora systemu

połączonego wodorowego, w tym określenie m.in. obszaru, instalacji lub sieci, na których dany operator będzie wykonywał działalność gospodarczą;

- udzielanie/cofanie odstępstwa dla sieci wodorowej ograniczonej geograficznie;
- udzielanie/cofanie odstępstwa od stosowania obowiązku dla operatorów systemu przesyłowego wodorowego w zakresie rozdziału działalności, w tym publikowanie w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki oceny wpływu przyznanego odstępstwa;
- prowadzenie rejestru operatorów wyznaczonych na operatora systemu połączonego gazowo-wodorowego, operatora systemu przesyłowego wodorowego, operatora systemu dystrybucyjnego wodorowego, operatora systemu magazynowania wodoru lub operatora systemu połączonego wodorowego;
- przyznawanie certyfikatu niezależności dla właściciela sieci przesyłowej, właściciela sieci przesyłowej gazowej albo przedsiębiorstwa energetycznego.

4. Wprowadzenie przepisów technicznych na potrzeby gospodarki wodorowej:

Przewidziano zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w zakresie określenia szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji, świadectw kwalifikacyjnych na stanowiskach eksploatacji lub dozoru obejmującego urządzenia, instalacje i sieci wodorowe. W przypadku osób posiadających świadectwa kwalifikacyjne na stanowiskach eksploatacji lub dozoru obejmujące urządzenia, instalacje i sieci gazowe wytwarzające, przetwarzające, przesyłające, magazynujące i zużywające paliwa gazowe, przewidziany został okres przejściowy, w którym mogą wykonywać czynności eksploatacji lub dozoru obejmujące urządzenia, instalacje i sieci wodorowe, do czasu wejścia w życie odpowiednich przepisów wykonawczych.

Z kolei w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo Budowlane wprowadzono zmianę zakresu czynności, do których upoważniają dotychczasowe uprawnienia „sanitarne”, tak aby obejmowały one również projektowanie obiektu budowlanego lub kierowanie robotami budowlanymi związanymi z obiektem budowlanym takim jak: sieci wodorowe. Tym samym osoby, które uzyskały uprawnienia budowlane w specjalności instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń cieplnych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, uznaje się za osoby posiadające uprawnienia budowlane także w zakresie sieci wodorowych.

5. Określenie przepisów w zakresie oddziaływania i korzystania ze środowiska inwestycji wodorowych

Należy doprecyzować przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dla instalacji do przesyłu gazu poprzez dodanie do nich wodoru. Wodór będąc gazem podlegać będzie dwóm reżimom regulacyjnym na gruncie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. Wodór przesyłany siecią gazową będzie traktowany jako paliwo gazowe, zaś wodór w sieci wodorowej będzie uregulowany odrębnie. Wprowadzenie zmian do ustawy z dnia 3 października 2008 r. będzie konsekwencją zmian w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. Z kolei zmiana przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska wyłączy przesyłanie wodoru rurociągami wodorowymi z katalogu działalności kwalifikujących zakład jako zakład o zwiększonym ryzyku.

6. Wprowadzenie systemowych mechanizmów wsparcia dla prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej dla projektów z zakresu technologii wodorowych

Ustawa przewiduje wprowadzenie do ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju (Dz. U. z 2022 r. poz. 2279, z późn. zm.) zmian wskazujących na rangę projektów wodorowych jako kluczowych programów strategicznych NCBR oraz zapewniają możliwość finansowania badań naukowych lub prac rozwojowych w obszarze technologii wodorowych zarówno ze środków przeznaczanych na naukę, jak również poprzez dotację celową ministra właściwego do spraw energii.

7. Wprowadzenie przepisów wspierających rozwój instalacji do oczyszczania wodoru oraz sieci wodorowych

Ustawa proponuje, aby instalacje do oczyszczenia wodoru były realizowane jedynie w oparciu o zgłoszenie prac budowlanych tj. w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i nie wymagały co do zasady uzyskania pozwolenia na budowę. To zwolnienie przedmiotowe dotyczyłoby urządzeń do oczyszczania wodoru o przepustowości nie większej niż 250 kg wodoru na dobę (dla porównania instalacje przemysłowe mają większą skalę, przykładowo instalacja Grupy Lotos PUREH2 ma dysponować przepustowością 3840 kg na dobę), co nie powodowałaby znaczącego wyłomu w zasadach Prawa budowlanego, ale jednocześnie pozwoliłoby inwestorom na uruchamianie niewielkich instalacji szybciej, bez konieczności angażowania czasu, sił i środków w początkowej fazie rozwoju rynku wodoru w Polsce. Wspomniane instalacje byłyby często wykorzystywane także w celach badawczych i rozwojowych, co będzie mogło mieć również pozytywny wpływ na akcelerację i udoskonalenie procesu oczyszczania wodoru w przyszłości. Należy wspomnieć, że sam proces oczyszczania jest konieczny, aby wodór uzyskany dowolną

metodą uzyskał parametry paliwa wodorowego do zasilania ogniw paliwowych (zgodnie z normą ISO 14687:2019 – powyżej 99,97%).

Projekt zakłada także, że budowa sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa będzie możliwa bez uzyskania pozwolenia na budowę, jedynie w oparciu o zgłoszenie prac budowlanych. Jest to propozycja na wzór zwolnienia, które ma już zastosowanie dla sieci gazowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa. Jednocześnie w analogiczny sposób proponuje się ułatwienia dla przyłączy wodorowych, obiektów kontenerowych związanych z sieciami wodorowymi na terenach zamkniętych, przebudowy sieci wodorowych (zmiany wynikowe). Tym samym jest to rozwiązanie, które sprawdziło się już przy innych rodzajach sieci i nie niesie za sobą ryzyka w przypadku jego wprowadzenia.

Zaletą tego rozwiązania od strony formalnoprawnej (dla obu rodzajów w/w infrastruktury) jest fakt, że procedura zgłoszenia robót budowlanych jest prostsza w porównaniu do uzyskania pozwolenia na budowę, co jest konkretnym przykładem usunięcia bariery administracyjnej i uproszczenia regulacji dla inwestorów gotowych na inwestycję w rynek wodoru oraz jego infrastrukturę już na obecnym etapie. Ponadto potencjalne ryzyko zastosowania zgłoszenia a nie pozwolenia niweluje fakt, że organy architektoniczno-budowlane zachowują prawo sprzeciwu w przypadku niezgodności faktycznej lub prawnej takiego zgłoszenia.

Szersza analiza korzyści i zagrożeń wynikających z wprowadzenia niniejszego rozwiązania została przedstawiona w Załączniku nr 1 do OSR.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Austria

W Austrii nie uchwalono przepisów odnoszących się wyłącznie do wodoru. Realizacja projektów w zakresie wodoru odbywa się na podstawie przepisów prawa publicznego i prawa energetycznego, jednak interpretacja przepisów austriackich może być problematyczna. Ustawa o przemyśle gazowym z 2011 r. (niem. Gaswirtschaftsgesetz 2011) ogranicza się jedynie do gazu ziemnego lub gazów biogenych przetwarzanych do jakości gazu ziemnego, nie obejmując wprost innych rodzajów gazu, takich jak np. wodór. Dyrektywa Gazowa UE w art. 1 ust. 2 rozszerza zakres jej stosowania na inne rodzaje gazu w sposób niedyskryminujący. Z uwagi na fakt, że ustawa austriacka nie wdraża przepisów dyrektywy w pełni, można domniemywać, że prawo UE znajduje bezpośrednie zastosowanie, a więc przepisy Gaswirtschaftsgesetz odnoszą się do wodoru.

W zakresie **wytwarzania** wodoru obecne prawodawstwo przewiduje obowiązek uzyskania licencji na budowę i eksploatację jednostki produkcyjnej wodoru, która będzie uzależniona od wielkości danego zakładu produkcyjnego i strefy zagospodarowania przestrzennego. Elektrownia wodorowa o zdolności produkcyjnej przekraczającej 150 000 ton rocznie nie stanowią przedsięwzięć podlegających obowiązkowej ocenie oddziaływania na środowisko. Tego typu inwestycje wymagają zbadania pod kątem zasadności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (tzw. screening). Każdy podmiot działający na austriackim rynku gazu jako dostawca gazu lub podmiot zajmujący się obrotem gazu musi posiadać stosowną koncesję. Wodór w przeciwieństwie do syntetycznego gazu ziemnego nie może być wprowadzany do sieci w czystej formie, wymaga to uprzedniego zmieszania z gazem ziemnym w celu osiągnięcia wymaganego składu. **Magazynowanie** wodoru podlega obowiązkowi przeprowadzenia konsultacji. Na mocy Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) wodór został sklasyfikowany jako towar niebezpieczny, przez co podlega szczególnemu reżimowi w zakresie **transportu**. Przepisy w zakresie transportu, projektowania i produkcji zbiorników służących do transportu wodoru podlegają przepisom ustawy o transporcie towarów niebezpiecznych (Gefahrgutbeförderungsgesetz), ustawie o urządzeniach ciśnieniowych (Druckgerätegesetz) oraz rozporządzenia w sprawie ochrony przed wybuchem (Explosionsschutzverordnung).

Belgia

W Belgii przepisy odnoszące się do wodoru dotyczą głównie aspektów dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa związanego z wykorzystaniem wodoru lub jego transportem. Dodatkowo pojazdy napędzane wodorowymi ogniwami paliwowymi zostały objęte zezwoleniem na wjazd do stref czystego transportu. Nie istnieją jednak jednolite przepisy dla wodoru, co stwarza trudności z interpretacją prawa.

Na gruncie prawa federalnego uzyskanie pozwolenia będzie wymagało magazynowanie gazów (w tym wodoru), fizyczne oczyszczanie (sprężanie lub rozluźnianie) gazów oraz napełnianie gazami pojemników ruchomych. Transport produktów gazowych i innych rurociągami wymaga uzyskania zezwolenia. Przepisy dotyczące planowania przestrzennego zostały uregulowane na poziomie regionów. Wtłaczanie wodoru do sieci gazowej nie zostało uregulowane i prowadzone są pod tym kątem badania.

Francja

Najbardziej rozwinięte prawodawstwo dotyczące regulacji dla wodoru występuje w sektorze mobilności (zasilanie ogniwami paliwowymi). We Francji nie uchwalono odrębnej ustawy dla wodoru, jest on wymieniony w ogólnych przepisach dot. energii i mobilności. Obecne przepisy zawierają jednak pewne zachęty do rozwoju gospodarki wodorowej, m.in. przyznano gminom nowe kompetencje w zakresie instalacji stacji tankowania wodoru na ich terenie.

Zakłady produkcji wodoru i budowy stacji tankowania wodoru podlegają przepisom specyficznym dla sklasyfikowanych obiektów ochrony środowiska (ICPE). Przepisy prawa energetycznego nakładają obowiązek zawarcia umowy o podłączenie instalacji wytwórczej lub miejsca poboru do publicznej sieci gazowej. We Francji nie uchwalono szczegółowych przepisów regulujących transport, wwóz oraz wywóz wodoru. Należy także podkreślić, że ze względu na fakt, iż francuski system energetyczny opiera się na elektrowniach atomowych, duże znaczenie ma odegrać w nim wodór z energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach jądrowych.

Niemcy

Na gruncie ustawy – Prawo Energetyczne wodór został ujęty zarówno w definicji „gazu”, jak i „biogazu”, pod warunkiem jego wytworzenia w procesie elektrolizy. Włączenie wodoru do definicji biogazu umożliwiło objęcie wodoru przywilejami w zakresie preferencyjnych połączeń sieciowych, dostępu do sieci i bilansowania. Zgodnie z federalną ustawą o kontroli emisji budowa i eksploatacja zakładu do produkcji wodoru (np. w technologii P2G) wymaga przeprowadzenia procedury udzielania zezwoleń. Składa się na to audyt wstępny na podstawie ustawy o ocenie oddziaływania na środowisko. Niezbędne jest także spełnienie wymogów rozporządzenia w sprawie niebezpiecznych incydentów.

Z uwagi na fakt, że wodór z elektrolizy uznany jest jako gaz, to rurociągi go transportujące kwalifikowałyby się jako sieci dostaw gazu w rozumieniu niemieckiej ustawy – Prawo Energetyczne. Przepisy odnoszą się jednak wyłącznie do sieci dystrybucyjnych, ponieważ ustawowa definicja „przesyłu gazu ziemnego” nie uwzględnia wodoru. Co istotne, wodór inny niż wytworzony w procesie elektrolizy nie jest przedmiotem regulacji ustawy, dodatkowo regulacje nie odnoszą się do przesyłu czystego wodoru. Obecnie do sieci gazu ziemnego można wtłoczyć maksymalnie 10% wodoru, z potencjałem do zwiększenia udziału do 20%. Zakłady produkujące wodór w procesie elektrolizy są zwolnione z opłat za dostęp do sieci.

W czerwcu 2021 r. niemiecki parlament przyjął projekt nowelizacji ustawy – Prawo energetyczne, który zawiera przepisy regulujące sieci wodorowe. Zaproponowane rozwiązanie będzie przejściowe do momentu implementacji prawa unijnego, które oczekiwane jest w 2025 r. Zgodnie z projektem nowelizacji wodór definiowany jest w zależności od tego, czy wprowadzany jest do sieci gazowych czy wodorowych rurociągów. Definicja energii klasyfikuje wodór jako niezależny nośnik energii obok gazu. Przepisy nowelizacji nadal traktują wodór wprowadzany do sieci gazu ziemnego jako część definicji gazu.

Nowe przepisy wprowadzają obowiązek udzielania dostępu i podłączenia do swoich sieci wodorowych w oparciu o zasadę negocjowanego dostępu do sieci, który nie podlegałby jednak rozwijającym od 2006 r. standardowym umowom regulowanego dostępu do sieci gazowej. Operatorzy sieci wodorowych zostali zobowiązani do prowadzenia oddzielnej rachunkowości i księgowości dla swoich sieci w celu unikania subsydiowania skrośnego i dyskryminacji. W przypadku jednoczesnej eksploatacji dalekobieżnych sieci gazowych niniejsza propozycja ma na celu zapobieżenie uwzględnianiu kosztów infrastruktury wodorowej w taryfach przesyłowych. Operatorzy sieci wodorowych nie będą posiadali uprawnień do budowy, obsługi ani posiadania urządzeń do produkcji, magazynowania lub dystrybucji wodoru. Obowiązywać będzie także obowiązek rozdziału informacji. Operatorzy systemów przesyłowych gazu zostali upoważnieni do identyfikacji gazociągów, które zostaną przekształcone w rurociągi do przesylu wodoru. Wybrane gazociągi do przesylu wodoru będą musiały być uwzględniane w planach rozwoju sieci gazowej i spełniać wymogi dotyczące przepustowości. Nowelizacja nakłada dodatkowo obowiązek opracowania niezależnego planu rozwoju sieci dla sieci wodorowych do 2035 r., co powoduje, że nie przewiduje się wspólnego planowania sieci wodorowej z siecią gazową.

Z uwagi na fakt, że obecnie wykorzystywane rurociągi wodorowe mają zastosowanie bezpośrednio do celów przemysłowych, rząd federalny nie planuje obejmować ich reżimem ustawy, pozostawiając tę decyzję operatorom rurociągów. Wraz z rozwojem sieci rurociągów wodorowych pojawi się jednak konieczność kompleksowego uregulowania tych sieci.

Niderlandy

Plany Królestwa Niderlandów przewidują eksploatację zarówno publicznych, jak i prywatnych sieci wodorowych. Obecnie nie funkcjonują jeszcze przepisy odnoszące się do wodoru, co powoduje, że zastosowanie mają regulacje w zakresie gazu oraz przepisy regulujące sektory energii, transportu i ogrzewania.

Za regulację niderlandzkiego rynku gazu odpowiada Urząd ds. Konsumentów i Rynków (Autoriteit Consument & Markt, ACM). Każdy podmiot prowadzący działalność w zakresie dostaw i transportu gazu oraz w zakresie eksploatacji gazowych połączeń międzysystemowych lub zapewniający inteligentne pomiary w odniesieniu do gazu podlega obowiązkowi koncesyjnemu na podstawie przepisów ustawy o gazie. Koncesja obejmuje środki dotyczące bezpiecznej eksploatacji sieci gazowej oraz przepisy dotyczące kontroli cen.

Zgodnie z obowiązującym dekretem w sprawie jakości gazu możliwe jest wprowadzanie 0,5% wodoru w sieciach regionalnych oraz 0,2% w sieciach krajowych. Wprowadzanie większej ilości wodoru wymaga zmiany ustawy o gazie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Minister właściwy do spraw energii	1	https://www.gov.pl/web/klimat	Wprowadzone przepisy umożliwią udzielanie dotacji celowej przez ministra właściwego do spraw energii na finansowanie programów lub projektów realizowanych w szczególności w obszarze technologii wodorowych oraz na finansowanie przedsięwzięć NCBR związanych z wsparciem finansowym i organizacyjnym studiów wykonalności przemysłowych dolin wodorowych.
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	1	www.ure.gov.pl	Wprowadzone przepisy nadadzą nowe uprawnienie dla URE m.in. wyznacza w drodze decyzji operatora systemu wodorowego, operatora systemu magazynowania wodoru lub operatora systemu połączonego wodorowego.
Operator systemu przesyłowego gazowego (OSP)	1	www.gaz-system.pl	Nowe przepisy ułatwią operatorowi systemu przesyłowego gazowego podjęcie wspólnych działań z operatorami innych systemów, w szczególności w celu integracji systemów elektroenergetycznego, gazowego i wodorowego.
Operatorzy systemów dystrybucyjnych gazowych (OSD)	Ok. 52 (zgodnie z Biuletynem Urzędu Regulacji Energetyki 2022)	www.ure.gov.pl	Nowe przepisy ułatwią operatorom systemu dystrybucyjnego gazowego podjęcie wspólnych działań z operatorami innych systemów, w szczególności w celu integracji systemów elektroenergetycznego, gazowego i wodorowego.
Operator systemu magazynowania (OSM)	1	www.gasstorage.pl	Nowe przepisy ułatwią operatorowi systemu magazynowania podjęcie wspólnych działań z operatorami innych systemów, w szczególności w celu integracji systemów elektroenergetycznego, gazowego i wodorowego.
Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (NCBR)	1	https://www.gov.pl/web/ncbr	Dzięki nowym przepisom zostanie powołany organ (w ramach NCBR) odpowiedzialny za przydzielanie środków na prowadzenie działalności badawczo-rozwojowej w

			obszarze technologii wodorowych oraz merytoryczną ocenę wniosków o dofinansowanie i analizę korzyści dla całego systemu energetycznego, wynikających z realizacji danego projektu.
Inwestorzy	Brak obecnie możliwości wskazania precyzyjnych danych w tym zakresie.	„ <i>Analiza potencjału technologii wodorowych w Polsce do roku 2030 z perspektywą do 2040 roku</i> ”	Przepisy niniejszej ustawy stworzą ramy regulacyjne funkcjonowania wodoru w Polsce, które skutkować będą stabilnością prawa m.in. dla podmiotów z sektora publicznego i prywatnego operujących w tym obszarze.
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	1	https://www.gov.pl/web/gdos	Projekt wiąże się z nowymi rodzajami postępowań w zakresie wodoru obsługiwanych przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Projektodawca jednak zakłada, że postępująca dekarbonizacja rynku przesyłu nośników energii będzie skutkować spadkiem ilości postępowań w zakresie gazu ziemnego, natomiast wzrostem ilości postępowań w zakresie wodoru. Nie nastąpi zatem przyrost spraw łącznie. W celu zapewnienia ciągłości zatrudnienia zakłada się, że pracownicy zajmujący się oceną projektów z wykorzystaniem paliw kopalnych będą stopniowo przechodzić do projektów związanych z gazami lub paliwami odnawialnymi.
Regionalni Dyrektorzy Ochrony Środowiska	16	https://www.gov.pl/web/gdos/r dos	Projekt wiąże się z nowymi rodzajami postępowań w zakresie wodoru obsługiwanych przez Regionalnych Dyrektorów Ochrony Środowiska. Projektodawca jednak zakłada, że postępująca dekarbonizacja rynku przesyłu nośników energii będzie skutkować spadkiem ilości postępowań w zakresie gazu ziemnego, natomiast wzrostem ilości postępowań w zakresie wodoru. Nie nastąpi zatem przyrost spraw łącznie. W celu zapewnienia ciągłości zatrudnienia zakłada się, że pracownicy zajmujący się oceną projektów z wykorzystaniem paliw

			kopalnych będą stopniowo przechodzić do projektów związanych z gazami lub paliwami odnawialnymi.
--	--	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt był procedowany w poprzedniej kadencji Rządu pod numerem UD382, został uzgodniony międzyresortowo i przedłożony do przyjęcia przez Stały Komitet Rady Ministrów (SKRM). Ostatecznie, m.in. w związku z kończąca się kadencją projekt nie został przyjęty przez SKRM. Obecnie konieczne jest ponowne procedowanie projektu zgodnie z procedurą legislacyjną projektową, bowiem projekt został istotnie zmodyfikowany w celu usunięcia istotnych rozbieżności projektu z założeniami rewizji III pakietu gazowego.

Projekt, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Zgodnie z § 36 ust. 2 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy zostanie przesłany do konsultacji publicznych, z terminem 21 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, w szczególności do podmiotów, które dołączyły do realizacji postanowień „**Porozumienia sektorowego na rzecz rozwoju gospodarki wodorowej**”.

Projekt ustawy zostanie przesłany do opiniowania, z terminem 21 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, do następujących podmiotów:

- 1) Narodowe Centrum Badań i Rozwoju,
- 2) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
- 3) Narodowe Centrum Badań Jądrowych,
- 4) Urząd Regulacji Energetyki,
- 5) Główny Urząd Miar,
- 6) Urząd Dozoru Technicznego,
- 7) Urząd Transportu Kolejowego,
- 8) Transportowy Dozór Techniczny,
- 9) Główny Urząd Miar,
- 10) Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej,
- 11) Główny Inspektorat Nadzoru Budowlanego,
- 12) Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad,
- 13) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska,
- 14) Centrum Łukasiewicz,
- 15) Instytut Nafty i Gazu-Państwowy Instytut Badawczy,
- 16) Instytut Energetyki – Państwowy Instytut Badawczy,
- 17) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych,
- 18) Instytut Fizyki Molekularnej PAN,
- 19) Instytut Badań Edukacyjnych,
- 20) Instytut Maszyn Przepływowych Im. R. Szwalskiego PAN,
- 21) Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych,
- 22) Instytut Technologii Paliw i Energii,
- 23) Instytut Transportu Samochodowego,
- 24) Instytut Wysokich Ciśnień PAN,
- 25) Polskie Centrum Akredytacji,
- 26) Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych,
- 27) Instytut Ochrony Środowiska - Państwowy Instytut Badawczy,
- 28) Kuratorium Oświaty w Bydgoszczy,
- 29) Sieć Badawcza Łukasiewicz - Instytut Ciężkiej Syntezy Organicznej "Blachownia",
- 30) Urząd Gminy Słupsk,
- 31) Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego.

Z uwagi na zakres projektu, który dotyczy zadań związków zawodowych, projekt będzie podlegał opiniowaniu przez reprezentatywne związki zawodowe. Projekt zostanie przekazany (21 dni) do następujących reprezentatywnych związków zawodowych:

- 1) „Niezależny Samorządny Związek Zawodowy” Solidarność,
- 2) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,

3) Forum Związków Zawodowych.

Z uwagi na zakres projektu, który dotyczy praw i interesów związków pracodawców, projekt będzie podlegał opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców. Projekt zostanie przekazany (21 dni) do następujących reprezentatywnych organizacji pracodawców:

- 1) Pracodawcy RP,
- 2) Konfederacja Lewiatan,
- 3) Związek Rzemiosła Polskiego,
- 4) Związek Pracodawców Business Centre Club,
- 5) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców,
- 6) Federacja Przedsiębiorców Polskich,
- 7) Polskie Towarzystwo Gospodarcze.

Projekt nie podlega opiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, gdyż nie dotyczy spraw związanych z samorządem terytorialnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej.

Projekt nie dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucji dialogu społecznego, wobec czego nie wymaga zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

Wyniki opiniowania i konsultacji publicznych zostaną omówione w raporcie z opiniowania i konsultacji publicznych, który zostanie udostępniony na stronie Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0*	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem		0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,840
budżet państwa		0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,08 4	0,840
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem		- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	-0,840
budżet państwa		- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	- 0,08 4	-0,840
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	* Rokiem „0” jest rok 2024.
	Projektodawca zakłada, że koszty związane z wejściem w życie projektowanej regulacji pojawią się jedynie w związku z obsługą programu strategicznego dla wodoru w postaci kosztów wynagrodzenia ekspertów i zespołów ekspertów, które zaistnieją dopiero w 2025 r. Koszty te, zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju (Dz. U. z 2022 r. poz. 2279, z późn. zm.) są pokrywane z dotacji podmiotowej Narodowego Centrum Badań i Rozwoju udzielanej z części budżetowej 28 – Szkolnictwo wyższe i nauka .

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektodawca wskazał wprost, że strategiczne programy badań naukowych i prac rozwojowych mogą być przyjmowane w zakresie technologii wodorowych. Realizacja programu oraz wyłanianie podmiotów - beneficjentów w konkursie będzie wymagała dodatkowych ekspertyz. Projektodawca założył, że w ocenie skutków regulacji uwzględni koszty ekspertyz oraz koszty wynagradzania ekspertów Rady Narodowego Centrum Badań i Rozwoju szacowane na 7 000 zł miesięcznie (84 000 zł rocznie). Zgodnie z projektem ustawy maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wyniesie 840 000 zł w latach 2025 – 2034.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
Czas w latach od wejścia w życie zmian								
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zaproponowane zmiany legislacyjne umożliwią podmiotom operacyjnym prowadzenie działalności w zakresie przesyłu, dystrybucji i magazynowania wodoru oraz stworzenia w przyszłości dedykowanej infrastruktury wodorowej. Ponadto, jasne procedury oraz uproszczone wymagania administracyjne będą impulsem dla inwestorów do budowy m.in. stacji wodoru oraz infrastruktury do jego oczyszczania oraz zatrudnienia przy tym nowych pracowników.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Wprowadzone zmiany będą mieć też pozytywny wpływ na mniejszych przedsiębiorców, którzy dostrzegą pewność prawa w zakresie wodoru oraz poważne podejście państwa do tego sektora gospodarki. Przyczyni się to do inwestowania przez nich (np. lokalnie w dolinach wodorowych) w różnego rodzaju infrastrukturę wodorową.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nowe przepisy umożliwią wprowadzanie wodoru do sieci, przy jednoczesnej konieczności dostosowania urządzeń końcowych do zmienionego składu gazu. Pakiet wprowadzonych ram regulacyjnych dla wodoru będzie mieć też wpływ na ogólną popularyzację tego nośnika energii wśród obywateli, jego społeczną akceptację oraz rozwój jego konkurencyjności dla polskiej gospodarki.						
	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	Wprowadzone przepisy nie oddziałują na osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze.						
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Obliczenia dla Polski wskazują na wynoszące ponad 343 mln EUR i 870 mln EUR wartości dodanej dla, odpowiednio, niskiego i wysokiego popytu na wodór w UE. Instytut Energetyki w opracowaniu <i>Analiza potencjału technologii wodorowych w Polsce do roku 2030 z perspektywą do 2040 roku</i> przewiduje, że wdrażanie technologii wodorowych w Polsce do roku 2050 nie spowoduje znaczących zmian negatywnych, ponieważ możliwe będzie przesunięcie zatrudnienia do nowych sektorów, technologie wodorowe pobudzą zaś inne sektory gospodarki i zaangażują lokalny biznes oraz nastąpi rozwój rynku urządzeń zasilanych wodorem.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
--	---

Komentarz:

Celem wprowadzenia niniejszych przepisów jest stworzenie ram regulacyjnych funkcjonowania wodoru w Polsce, które skutkować będą stabilnością prawa m.in. dla podmiotów z sektora publicznego i prywatnego operujących w tym obszarze. Nowe przepisy przyczynią się także do powszechnego użycia wodoru w przyszłości oraz wykorzystania jego pełnego potencjału. Kluczowym zamiarem wprowadzenia niniejszych zmian jest także uproszczenie obowiązujących przepisów oraz zmniejszenie obowiązków proceduralnych dla inwestorów operujących w obszarze wodoru, tak aby wypracowane rozwiązania prawne były adekwatne dla rozwoju całego sektora, przyczyniając się do jego dalszej dynamizacji. W ramach projektu ustawy planuje się zmiany m.in. w następujących aktach prawnych:

- ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne,
- ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane,
- ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami
- ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
- ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu,
- ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju,
- ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii,
- ustawa z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych,
- ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Projektowana ustawa w całości realizuje kamień milowy (reformę) oznaczoną nr B17G *Wejście w życie przepisów ustanawiających ramy prawne dla wodoru* w ramach reformy B2.1. *Poprawa warunków dla rozwoju technologii wodorowych oraz innych gazów zdekarbonizowanych*. Szczegółowy opis zrealizowania wszystkich elementów kamienia milowego B17G został zawarty w uzasadnieniu do projektowanej ustawy.

Szersza prognoza wpływu proponowanych rozwiązań na skrócenie czasu prowadzenia procesów inwestycyjnych została przedstawiona w Załączniku nr 1 do OSR.

9. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzone zmiany legislacyjne będą mieć także pośrednio wpływ na rynek pracy, ponieważ przyczynią się do rozwoju gospodarki wodorowej w Polsce oraz umożliwią realizację licznych przedsięwzięć wodorowych. Zgodnie z prognozami zawartymi w analizie *Fuel Cells and Hydrogen Joint Undertaking (FCH JU), Opportunities for Hydrogen Energy Technologies Considering the National Energy & Climate Plans – Poland* szacuje się, że wydatki związane z wodorem w Polsce w latach 2020 – 2030 wygenerują zatrudnienie dla 1 000 – 2 400 osób bezpośrednio związanych z omawianym sektorem oraz przyczynią się do powstania kolejnych 2 600 - 6 200 miejsc pracy pośrednio związanych z tym obszarem, w zależności od mniej lub bardziej optymistycznego scenariusza.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☒ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☒ inne: transport, infrastruktura, bezpieczeństwo publiczne	☐ informatyzacja ☒ zdrowie
--	---	--

Omówienie wpływu	Wprowadzone regulacje będą mieć wpływ na rozwój gospodarki wodorowej w Polsce oraz realizację przedsięwzięć wodorowych (zarówno w skali ogólnokrajowej jak i regionalnej) w zakresie infrastruktury przesyłowej, dystrybucyjnej, magazynowej oraz transportowej. Ich stworzenie będzie mieć pozytywne oddziaływanie dla środowiska naturalnego, ze względu na konieczność zredukowania emisji CO2 oraz pyłów PM i poprawienia jakości powietrza w wielu gminach w Polsce, co nastąpi poprzez inwestowanie w nisko i zeroemisyjne technologie.
------------------	---

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie omawianej ustawy planowane jest po upływie 1 miesiąca od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Przyjęte rozwiązania legislacyjne zostaną poddane weryfikacji - po 3 latach od daty wejścia w życie niniejszej ustawy minister właściwy do spraw energii sporządzi sprawozdanie z funkcjonowania przepisów z uwzględnieniem oceny realizacji celów. Projektodawca zakłada, że przepisy te mogą ulec modyfikacji w związku z koniecznością implementacji przepisów rewizji III pakietu gazowego. W dacie sporządzania niniejszego OSR rewizja III pakietu gazowego nie została przyjęta i opublikowana. Ich funkcjonowanie będzie również bieżąco monitorowane, ze względu na korelację wprowadzonych regulacji z wypełnianiem celów oraz założonych wskaźników zawartych w *Polskiej Strategii Wodorowej do roku 2030 z perspektywą do roku 2040 (PSW)*, z realizacji której minister właściwy do spraw energii do 31 marca każdego roku przedstawi Radzie Ministrów roczne sprawozdanie.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

- *Załącznik nr 1 – Analizy do OSR przygotowane zgodnie z uwagą Koordynatora Oceny Skutków Regulacji KPRM;*
- *Polska Strategia Wodorowa do roku 2030 z perspektywą do roku 2040 (PSW);*
<https://www.gov.pl/web/klimat/polska-strategia-wodorowa-do-roku-2030>
- *Porozumienie sektorowe na rzecz rozwoju gospodarki wodorowej w Polsce;*
<https://www.gov.pl/web/klimat/porozumienie-sektorowe-gospodarka-wodorowa>
- *Instytut Energetyki, Analiza potencjału technologii wodorowych w Polsce do roku 2030 z perspektywą do 2040 roku;* *<https://www.gov.pl/web/klimat/polska-strategia-wodorowa-do-roku-2030>*

Załącznik nr 1 do OSR

A. Korzyści i ryzyka związane z realizacją budowy instalacji do oczyszczania wodoru i sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa na podstawie zgłoszenia.

Instalacje do oczyszczania	
Korzyści	Ryzyka
<ul style="list-style-type: none"> Oszczędność czasu na procedurach administracyjnych Zaletą tego rozwiązania dla instalacji do oczyszczania wodoru od strony formalnoprawnej jest fakt, że procedura zgłoszenia robót budowlanych jest prostsza w porównaniu do uzyskania pozwolenia na budowę. Ponadto organ przyjmujący zgłoszenie może też nałożyć w drodze decyzji obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę – mimo iż obiekt lub roboty budowlane kwalifikują się do zgłoszenia. 	<ul style="list-style-type: none"> Brak wystarczającego czasu na analizę dla organu Brak dostatecznej ilości czasu dla organu do wnikliwego rozpatrzenia dokumentacji zgłoszenia dla tego rodzaju infrastruktury, mającej często charakter innowacyjny i pilotażowy.
<ul style="list-style-type: none"> Akceleracja procesu oczyszczania wodoru Instalacje o tej przepustowości będą często wykorzystywane w celach badawczych i rozwojowych, zatem ich szybsze uruchomienie, będzie mogło mieć pozytywny wpływ na akcelerację i udoskonalenie procesu oczyszczania wodoru w przyszłości oraz poprawę efektywności i sprawności obecnie stosowanych technologii. 	<ul style="list-style-type: none"> Brak dostatecznej wiedzy o technologiach wodorowych Brak specjalistów zaznajomionych z tematyką i technologią wodorową w wydziale architektoniczno-budowlanym właściwego organu administracyjnego otrzymującego takie zgłoszenie do właściwej oceny jego prawidłowości w stosunkowo krótkim terminie.
<ul style="list-style-type: none"> Możliwość zgłoszenia sprzeciwu przez organ W przypadku niezgodności faktycznej lub prawnej zgłoszenia dla instalacji do oczyszczania wodoru organ zachowuje nadal prawo do wniesienia sprzeciwu do zgłoszenia w terminie 21 dni. 	<ul style="list-style-type: none"> Zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego Łatwopalność zgromadzonego wodoru zarówno w instalacji niesie podwyższone ryzyko wybuchu oraz niebezpieczeństwo wystąpienia awarii w przypadku niewłaściwej oceny zgłoszenia przez organ.
<ul style="list-style-type: none"> Szybsze rozpoczęcie budowy w razie braku sprzeciwu Rozpoczęcie budowy instalacji jest możliwe już wtedy, gdy nie zostanie wniesiony sprzeciw wobec planowanej budowy, co sprzyja szybszej realizacji tego typu inwestycji. Tym samym jest to konkretny przykład usunięcia bariery administracyjnej i uproszczenia regulacji dla inwestorów gotowych na inwestycję w rynek wodoru oraz jego infrastrukturę już na obecnym etapie. 	
<p>Podsumowanie: Po analizie przedstawionych korzyści oraz ryzyk wynikających z budowy instalacji do oczyszczania wodoru na podstawie zgłoszenia, projektodawca dostrzega przewagę korzyści w zakresie wprowadzenia tego rozwiązania do projektu legislacyjnego.</p>	

Sieci wodorowe o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa

Korzyści	Ryzyka
<ul style="list-style-type: none"> • Oszczędność czasu na procedurach administracyjnych Zaletą tego rozwiązania sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa jest fakt, że procedura zgłoszenia robót budowlanych jest prostsza w porównaniu do uzyskania pozwolenia na budowę. Ponadto organ przyjmujący zgłoszenie może też nałożyć w drodze decyzji obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę – mimo iż obiekt lub roboty budowlane kwalifikują się do zgłoszenia. 	<ul style="list-style-type: none"> • Brak wystarczającego czasu na analizę dla organu Brak dostatecznej ilości czasu dla organu do wnikliwego rozpatrzenia dokumentacji zgłoszenia dla tego rodzaju infrastruktury, mającej często charakter innowacyjny i pilotażowy.
<ul style="list-style-type: none"> • Wprowadzenie zmian w oparciu o sprawdzone rozwiązania legislacyjne Propozycja na wzór zwolnienia, które ma już zastosowanie w Prawie budowlanym dla sieci gazowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa. Jednocześnie w analogiczny sposób proponuje się ułatwienia dla przyłączy wodorowych, obiektów kontenerowych związanych z sieciami wodorowymi na terenach zamkniętych, przebudowy sieci wodorowych (zmiany wynikowe). Tym samym jest to rozwiązanie, które sprawdziło się już przy innych sieciach gazowych i nie niesie za sobą ryzyka w przypadku jego wprowadzenia dla sieci wodorowych. 	<ul style="list-style-type: none"> • Niewystarczająca wiedza o technologiach wodorowych Ograniczona ilość specjalistów zaznajomionych z tematyką i technologią wodorową w wydziałach architektoniczno-budowlanych właściwego organu administracyjnego otrzymującego takie zgłoszenie do właściwej oceny jego prawidłowości w stosunkowo krótkim terminie.
<ul style="list-style-type: none"> • Możliwość zgłoszenia sprzeciwu przez organ W przypadku niezgodności faktycznej lub prawnej zgłoszenia dla sieci wodorowej organ zachowuje nadal prawo do wniesienia sprzeciwu do zgłoszenia w terminie 21 dni. 	<ul style="list-style-type: none"> • Zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego Łatwopalność zgromadzonego wodoru zarówno w sieci wodorowej niesie podwyższone ryzyko wybuchu oraz niebezpieczeństwo wystąpienia awarii w przypadku niewłaściwej oceny zgłoszenia przez organ.
<ul style="list-style-type: none"> • Szybsze rozpoczęcie budowy w razie braku sprzeciwu Rozpoczęcie budowy sieci wodorowej o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa jest możliwe już wtedy, gdy nie zostanie wniesiony sprzeciw wobec planowanej budowy, co sprzyja szybszej realizacji tego typu inwestycji. Tym samym jest to konkretny przykład usunięcia bariery administracyjnej i uproszczenia regulacji dla inwestorów gotowych na inwestycję w rynek wodoru oraz jego infrastrukturę już na obecnym etapie. 	
<p>Podsumowanie: Po analizie przedstawionych korzyści oraz ryzyk wynikających z budowy sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa na podstawie zgłoszenia, projektodawca dostrzega przewagę korzyści w zakresie wprowadzenia tego rozwiązania do projektu legislacyjnego.</p>	

Wyjaśnienie przesłanek technicznych i zakresu bezpieczeństwa dla umożliwienia realizacji budowy instalacji do oczyszczania wodoru i sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa na podstawie zgłoszenia

- Zaproponowane przez projektodawcę rozwiązanie mające na celu realizację instalacji do oczyszczania wodoru i sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa w oparciu o zgłoszenie prac budowlanych a nie o pozwolenia na budowę, odnosi się wyłącznie do przepisów ustawy Prawo budowlane (Dz.U. z 2023 r. poz. 682 ze zm.) i ma przede wszystkim na celu oszczędność czasu przy procedurach administracyjnych i szybsze rozpoczęcie budowy. Przesłankom technicznym i bezpieczeństwu funkcjonowania tego rodzaju sieci lub instalacji służą przepisy innych aktów prawnych, w szczególności ustawy o dozorze technicznym (Dz.U. z 2023 r. poz. 1622) oraz wydanym na jej podstawie aktów wykonawczych, których celem jest zapewnienie bezpieczeństwa przy projektowaniu wytwarzaniu, naprawianiu, modernizowaniu oraz eksploataowaniu urządzeń technicznych, które nie są przedmiotem zmian w omawianej nowelizacji.
- Stosowanie wodoru, jak w przypadku każdego rodzaju paliwa, niesie ze sobą określone ryzyka, które wpływają na ogólny poziom bezpieczeństwa. Z uwagi na charakterystykę wodoru należy zwrócić szczególną uwagę na m.in. palność wodoru, podatność materiałów na kruchość wodoru, przenikalność wodoru, wyciek wodoru, wysokie ciśnienie dla transportu w postaci gazu sprężonego, czy wybuchowość wodoru. Podstawowymi środkami ochronnymi o których należy pamiętać podczas kontaktu z wodorem to m.in. stosowanie certyfikowanych rozwiązań, używanie odpowiednich systemów wentylacyjnych dopasowanych do środowiska pracy, przestrzeganie stref zagrożenia wybuchem, stosowanie systemów alarmujących i zabezpieczających.
- W krajowych przepisach brak jest dotychczas ściśle określonych wymagań technicznych dla sieci wodorowych czy innego rodzaju instalacji dedykowanych stricte dla wodoru. Oznacza to jedynie, że w tym zakresie, inwestor ma pewną dowolność ograniczoną innymi przepisami oraz obowiązkiem zachowania należytej staranności i odpowiednich standardów, co sugeruje np. zastosowanie krajowych i międzynarodowych norm technicznych PKN/ISO przy tworzeniu tego rodzaju infrastruktury. Należy przy tym podkreślić, że budowa tego rodzaju infrastruktury nie będzie mieć na obecnym stadium rozwoju gospodarki wodorowej w Polsce charakteru powszechnego a w ich powstawanie będą zaangażowane przede wszystkim podmioty wyspecjalizowane, mające bogate doświadczenie w tworzeniu różnego rodzaju instalacji technologicznych dla gazu, czy innych paliw gazowych. Jednocześnie, należy zauważyć, że bezpieczna eksploatacja instalacji wodorowych zależy w znacznym stopniu od odpowiednio przeszkolonego i świadomego personelu obsługującego.

Podsumowanie: Po analizie przedstawionych przesłanek technicznych i zakresu bezpieczeństwa dla umożliwienia realizacji budowy instalacji do oczyszczania wodoru i sieci wodorowych o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa, projektodawca twierdzi, że ich realizacja w oparciu o zgłoszenie prac budowlanych a nie o pozwolenia na budowę nie niesie ze sobą zwiększenia ryzyka dla poziomu bezpieczeństwa.

B. Prognoza wpływu proponowanych rozwiązań na skrócenie czasu prowadzenia procesów inwestycyjnych.

Obecnie	Po zmianach
Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	
<p>Na podstawie obowiązujących przepisów urządzenia do oczyszczania wodoru o przepustowości nie większej niż 250 kg wodoru na dobę oraz sieci wodorowe o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 0,5 MPa wymagają uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę. W przypadku gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wyda decyzji w sprawie pozwolenia na budowę w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki.</p>	<p>Roboty budowlane obejmujące inwestycje wodorowe tj. urządzenia do oczyszczania wodoru o przepustowości nie większej niż 250 kg wodoru na dobę oraz sieci wodorowe byłyby wykonywane na podstawie zgłoszenia. Jeśli zgłoszenie spełnia wszystkie wymagania, to urząd przyjmie zgłoszenie budowy tak zwaną milczącą zgodą. Urząd nie musi w takim przypadku wysłać żadnego pisma o zgodzie na wykonanie robót budowlanych. Może wnieść jedynie decyzję o sprzeciwie w terminie 21 dni od złożenia przez Ciebie kompletnego zgłoszenia. Jeśli zrobi to za późno, można uznać to za brak sprzeciwu.</p>
Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu	
<p>Na podstawie obowiązujących przepisów projektowanie i późniejsza realizacja robót budowlanych przy kluczowych inwestycjach wodorowych, opierałaby się na wielu przepisach i regulacjach prawnych. Są to w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Prawo budowlane (Dz.U. z 2023 r. poz. 682); - Prawo wodne (Dz.U. z 2023 r. poz. 1478); - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54); - Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2023 r. poz. 977) <p>Podążając zwykłym trybem administracyjnym inwestorzy mieliby problem z terminową realizacją prac projektowych oraz budowlanych. Dlatego też (zdaniem specjalistów) sam etap projektowania inwestycji w obrębie porównywalnej infrastruktury gazowej wynosi średnio od 6 do nawet 10 lat, bez uwzględnienia okresu realizacji robót budowlanych. Ze względu na innowacyjność infrastruktury wodorowej też okres byłby z dużym prawdopodobieństwem jeszcze nieco dłuższy.</p>	<p>Tzw. specustawa gazowa przyspiesza i upraszcza procedury administracyjne podczas realizacji inwestycji. Poszerzenie katalogu inwestycji o infrastrukturę wodorową pozwoli na wykonanie w relatywnie krótkim czasie kluczowych inwestycji poprzez zamknięcie prac projektowych a następnie sprawną realizację robót budowlanych. Ułatwienia proceduralne zawarte w niniejszej specustawie obejmują w szczególności następujące uproszczenia: - uzyskanie pozwolenia na budowę inwestycji;</p> <ul style="list-style-type: none"> - zgodę wodnoprawną, - decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach; - pozwolenie na użytkowanie inwestycji. <p>W przypadku inwestycji gazowych realizowanych trybem specustawy, etap projektowania trwał według specjalistów blisko dwukrotnie krócej niż w zwykłym trybie administracyjnym. Tego rodzaju analogię można zastosować również dla infrastruktury wodorowej.</p>
Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	

<p>Na podstawie obowiązujących przepisów m.in. Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie rodzajów i ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych, decydujących o zaliczeniu zakładu o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 138) oraz art. 250 Prawa Ochrony Środowiska (Dz.U. z 2022 r. poz. 2556), do obowiązków zakładu o zwiększonym ryzyku należą:</p> <ul style="list-style-type: none">- zgłoszenie zakładu właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej „PSP” - zgłoszenia wymaga także każda istotna zmiana ilości lub rodzaju substancji niebezpiecznej albo jej charakterystyki fizykochemicznej, pożarowej i toksycznej, technologii lub profilu produkcji - na 14 dni przed wprowadzeniem zmiany;- sporządzenie programu zapobiegania poważnym awariom i przedłożenie go, przed uruchomieniem zakładu, do akceptacji właściwemu organowi PSP. Uruchomienie zakładu może nastąpić, jeżeli właściwy organ PSP nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji.	<p>Uproszczenie obowiązujących regulacji środowiskowych poprzez wyłączenie przesyłania wodoru rurociągami wodorowymi z katalogu działalności kwalifikujących zakład (np. stację wodoru) jako zakład o zwiększonym ryzyku, przyczyni się do znacznego uproszczenia procedur i zmniejszenia obowiązków (przytoczonych w tabeli obok) a tym samym przyspieszenia realizacji inwestycji w tego rodzaju infrastrukturę przez inwestorów.</p>
--	---